

ANUL VII. - No. 5

1 Ianuarie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Anul Nou
Dl. prof. A. C. Cuza în audiența la Suveran.
Episcop Nicolae: Preacucernicilor...
Dușmanii neîmpăcați ai cooperăției: Jidanii
A. O. Măreșiu: Antisemitismul și morală creștină
Moartea lui Vintilă Brătianu
N. Dimitriu-Fotin: „Suflete oboșite“
Dela Centrul Studentesc-Oradea
Serisoare de Anul Nou
Cr.: Un exemplu rar
O întrebare și un document
Șt. P. In pragul Anului Nou 1931
H. Vișoiu: Cum sprijinesc autoritățile propaganda culturală națională
M. A. Irlea: „Minoritatea patriotă“ (?!)
Dela Cercul „Mureșul Superior“
Florescu Basarabeanu: In Rusia bubue tunul lui Iuda

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Anul Nou.

Am ajuns la pragul anului 1931. Aruncând o privire asupra anului încheiat și făcând bilanțul, avem toată îndreptățirea să pășim cu nădejde în viitor.

Asupra acestui viitor se proce-tează, tot mai rodnice, urmările în-făptuirilor din 1930.

Mișcarea *naționalistă și creștină*, deci necesar și logic, antisemită, a sporit, cristalizându-și rezultate fe-ricite, și în țară, și peste hotare. Fapte concludente pun în evidență acest adevăr. Amintim câteva:

În primăvara anului trecut, intră în Cameră, din alegeri par-țiale, Președintele nostru Dl. A. C. Cuza, triumfând în lupta contra celor două partide de guvernământ: liberal în opoziție și național-țără-nist la guvern. Cu acest prilej Basa-rabia dă dovadă că s'a deșteptat la lumina mișcării cuziste, aducând, într'un singur județ, la urne, aproa-pe douăsprezecemii (12.000) de vo-turi, candidatului L. A. N. C.

La începutul anului trecut, iau naștere la București „*Buletinul an-ti-iudeo-masonic*“ și „*Acțiunea ro-mână*“, două excelente publicații antisemite, scrise și susținute de un mănunchiu de tineri valoroși, în frunte cu Profesorul universitar N. C. Paulescu și energicul luptător luminat Dr. Vasile Trifu.

În luna Noembrie a anului tre-cut, reprezentanți ai mișcării *na-ționaliste și creștine* dobândesc câștig de cauză în procesul preoților români dela *Borșa*, trezind *Ma-ramureșul* la hotărîrea de luptă contra Jidamilor și înviorând conștiința românească în orașul *Satu-Mare*, cu așa efect, încât intelec-tualii români din localitate au in-vitat pe *subsemnatul* a ține o con-ferință în sensul pledoariei desvol-tată la proces.

În luna Decembrie a anului tre-cut, studențimea noastră creștină, întrunită în *Congres la Brăila*, vo-tează o moțiune din care extrag următorul punct:

„*Pătrunsă de înalta ei chemare națională și culturală (studențimea română) se leagă a continua cu ori-ce sacrificiu principiile călăuzitoa-re dela 10 Decembrie 1922. Strâns unită în organizațiile ei nu va lăsa nici un prilej de a nu afirma ma-rele, crescândul pericol economic, cultural și politic al iudaismului. Luptă pentru definitivă lui solu-ționare: România a Românilor*“.

Ziua de *10 Decembrie*, a opta aniversare a mișcării studentești, a fost sărbătorită la Cluj cu o însu-flețire și convingere, ca nici odată, în anii precedenți.

Faptele mai sus relatate nu au nevoie de comentarii: ele dove-desc, că în întreaga țară, mișcarea cuzistă s'a întins în toate stratele societății românești, purtată fiind de glasul tinerimii universitare pâ-nă în cele mai izolate sate, sus-ținută și infiltrată stăruitor, de publicațiile noastre antisemite, des-voltată savant, luminos și tăios de Dl. A. C. Cuza în Parlament.

Opinia noastră publică s'a lămu-rit complet asupra partidelor de guvernământ: fiecare din ele, în primul deceniu al României întregi-te, au guvernat țara de două ori: au dat dovada mult trâmbițatei lor capacități și corectitudinei cu care se lăudau în opoziție!

Rezultatul este falimentar.

Această opinie publică se în-dreaptă hotărît și plină de nădejde către L. A. N. C., constatând că adevărurile, propagate de organi-zația noastră, prind rădăcini tot mai întinse și adânci în țară. În acelaș sens se deșteaptă streinătă-tea luminată, cu tradiții seculare de cultură europeană.

Opinia publică românească ia act cu satisfacție, că dreptatea punc-tului nostru de vedere, în problema jidovească, este îmbrățișată de po-porul german, în frunte cu tineret-ul universitar, în așa măsură, încât astăzi antisemitismul radical, este reprezentat în Reichstag, prin 107 deputați!

Anul 1930 a adus un reviriment puternic de opinie publică în favoa-rea L. A. N. C.

Anul 1931 va aduce, prin alegeri generale, prilejul ca L. A. N. C. să-și dovedească tăria electorală; iar din afară, de peste granițe, va aduce împlinirea cerinței tuturor curentelor naționaliste de a se sfă-tui într'un congres internațional antisemit, asupra mijloacelor de luptă și soluțiilor de aplicat contra aceleiaș primejdii comune.

La pragul anului nou, facem urarea ca acest congres să se țină la București.

I. C. CĂTUNEANU

D. prof. A. C. Cuza
în audiență la Suveran

D. prof. deputat A. C. Cuza,
Șeful suprem al Ligii Apă-rării Naționale Creștine a fost primit de M. S. Regele,
Miercuri 26 Noembrie a. e.,
în audiență, la Palatul din
Calea Victoriei.

Audiența a durat o oră și
30 minute.

Asupra celor discutate cu
Suveranul, la eșire, d. prof.
A. C. Cuza, a refuzat să facă
vre-o declarație.

Intrebat asupra impresii-
lor ce a cules din întreve-
derea cu M. S. Regele d. Cuza
a răspuns: „*Avem un
înțelept și foarte bun
Monarh!*“

La eșire, ca și la intrare,
mulțimea adunată în fața
Palatului regal i-a făcut
entuziaste manifestații de
simpatie.

E de notat, că „*marea
presă*“ n'a amintit nici un
cuvânt despre această at-ti-
diență.

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului, și Clujului.

**Preacucernicilor Protopop, Cucernicilor Preoți și tuturor
Dreptcredințoșilor Creștini din reinviata Episcopie a Vadu-
lui, Feleacului și Clujului, har și pace dela Dumnezeu, Pa-
rintele Ceresc, iar dela Noi salutare și binecuvântarea
Noastră arhipăstorească.**

„Hristos se naște, mă-
riți-L; Hristos din ceruri,
întîmpinați-L; Hristos pe
pământ, înălțați-vă; cân-
tați Domnului tot pămân-
tul și cu veselie laudați-L
popoarelor, că s'a preamă-
rit”.

(Catavasia la Nașterea Domnului).

IUBIȚILOR MEI FII SUFLETEȘTI,

Zi mare și sfântă, ne-a invrednicit
bunul Dumnezeu să prăznuim azi.

În îndepărtatul Răsărit, în ieslea
unei peșteri, în sărăcie și umilință a
văzut lumina zilei, Acela, pe care po-
poarele năpăstuite și cufundate în
întunec de veacuri L'au așteptat,
Acela pe care proorocii L'au preve-
stit, Acela, care ca „un mare făcă-
tor de bine și Mântuitor ne-a dăruit
cărarea, pe care umblând, lesne să
aflăm mărire”. (Irm. N. D.)

Azi s'a născut din Fecioară, Hris-
tos, Fiul lui Dumnezeu, fericirea,
mântuirea și binecuvântarea credin-
cioșilor, Soarele dreptății, Lumina
lumii a răsărit pe cerul înstelat al
unei nopți minunate de iarnă, și a
cuprins pentru vecie, cu căldura bi-
nefăcătoare a razelor Sale, pe toate
popoarele și neamurile, cari I-se în-
chină.

Sfânta și marea zi de azi ne aduce
și împospătează în mințe această
minunată întâmplare. De câte ori a-
vem fericitul prilej să prăznuim a-
ceastă strălucită sărbătoare, se cuvi-
ne să avem în inimi și în cugete în-
demnul prețios, ce se cuprinde în că-
ntărea care răsună în auzul tuturor
în această blăvită zi de bucurie: „Hri-
stos se naște, măriți-L; Hristos din
ceruri, întîmpinați-L; Hristos pe pă-
mânt, înălțați-vă; cântați Domnului
tot pământul și cu veselie laudați-L
popoarelor, că s'a preamărit”.

Când un împărat pământesc se ho-
tărăște să-și cerceteze supușii, aceș-
tia se întrec și nu știu cum îl vor
primi mai bine: îi curăță și-i pregă-
tesc calea, îi aștern la picioare flori
și covoare, iar ei îmbracă cele mai
curate haine de sărbătoare, și-i ies
întru întîmpinare cu bucurie, nu lip-
sește nici mic, nici mare. Și află o
mare mângăiere și fericire dacă îi
pot smulge o privire; își descopăr ca-

petele, își piecă genunchii, la cel
mai mic semn al împărăteștii sale
bunevoine!

Dar acum, că se pogoară între noi,
Impăratul Cerurilor, Domnul Domni-
lor, Impăratul Impăraților, — cum îl
vom întîmpina pe El? Cum îi vom
curăți și pregăti Lui calea? Care va
fi podoaba cea mai scumpă cu care
îi vom înveseli inima? Podoabe lume-
ști, haina scumpe și strălucitoare, fe-
țe rumene și chipuri îmbuibate de
măncări și băuturi, nu vorputea în-
veseli niciodată pe Impăratul ceresc!

Podoaba cea mai aleasă a crești-
nului va fi podoaba sufletului său,
„duh umilit, inimă înfrântă și smeri-
rită, Dumnezeu nu va urgisi”. (Psal-
mistul David). — Vom întîmpina pe
Domnul ce s'a pogorât azi în mijlocul
nostru în casele și familiile noastre,
cu cugete curate și dezbrăcați de toa-
tă patima.

Precum El se năfățișează azi în chi-
pul smerit al omului, voind să se
nască în ieslea săracă din Vifleem,
fără pregătiri mărețe, fără alaiu
domnesc; astfel se cuvine să ne apro-
piem și noi de El, săraci de podoabe
lumești, dar bogați în frumusețea și
comorile sufletului nostru. Fiul lui
Dumnezeu, ne aduce pe pământ dra-
gostea, — cu dragoste să-L întîmpi-
năm; ne aduce pacea și bunaînvoire
între oameni, — cu pace și cu bun-
învoire să-L întîmpinăm și noi; ne
aduce îndemul spre iertare și fapte
bune, — cu acelaș îndemn sădit în
sufletele noastre, să-I ieșim înainte
să-I înveselim și noi fața și inima.

Stăpânirile lumești dau porunci
aspre și pun în vedere pedepse grele
pentru neascultare. Stăpânirea bise-
ricească dimpotrivă vine cu blândeță
și vă dă cele mai folositoare povețe,
vă cere să le ascultați fără silă, cu
dragă inimă și cu încredere în izbă-
vire.

Ca și în alți ani, și cu acest prilej
al Nașterii Domnului, gândul meu se
îndreaptă cu toată căldura și cu toată
dragostea către toți fiii mei sufletești
din scumpa și blagoslovita ctitorie a
lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Vă chem iubiților să faceți fapte
creștinești, să vă aduceți aminte de
iubiții răposați și pentru sufletul lor

să faceți pomenire și milostenie, să
întrați în casa văduvei și a săracilor
și să le dați o bucată de pâine, o îm-
brăcăminte caldă, ori să procurați
pentru înfrumusețarea Casei Domnu-
lui. Faceți binele, ca să aveți mângăie-
re și mulțumire sufletească de a mul-
țumi în felul acesta lui Dumnezeu,
pentru binefacerile pe cari vi le-a dat
din belșug. Și ca să fiți mai desăvâr-
șiți, — încunjuțați locurile de ocară
și de pierzare, cruțați rodul muncii
și ostenelele voastre, să vă feriți de
ospete nelegiuite și de beții, având să
umblați în calea Domnului. Vă mai
chem iubiților să căutați pacea — a-
cest izvor al binelui și al fericirii pă-
mântești — și să faceți ca să piară
dintre voi ori ce umbră de neînțele-
geri în familie și în biserică, — ca
să se poate spune că suteți fii ai lui
Dumnezeu, fii ai păcii.

Zilele sunt grele, munca voastră a
sătenilor este mai slab răsplătită, dar
bunul Dumnezeu, știți, că a întocmit
7 ani grași și 7 ani slabi.

În anii bogați să grijim și pentru
cei slabi, — să lăpădam luxul în
haine, în măncări și băuturi, — să
petrecem în trezvie, — și vom trece
mai ușor peste vremile grele de azi.
În alte țări e și mai grea viața ca la
noi, dările apasă și acolo și pretutin-
denea, asupra cetățenilor; sute de fa-
briци și-au închis cuptoarele, mii de
șomeri (oameni fără lucru) stau în
sarcina statului și a orașelor, ca să-i
țină și apere din ghiarele foamei și
a frigului, ca să nu se răscoale contra
ordinei din sate și orașe.

În țara noastră, mulțumită lui Du-
mnezeu și darurilor cari le-a revărsat
asupra țării noastre, n'a ajuns popo-
rul să rabde foame și să sufere de
frig. Pământul lucrat, a dat roade de
hrană, pădurile dau lemne, — și lo-
cuintele țaranilor noștri, până ieri în-
tunecoase și umede, astăzi sunt mai
luminoase, mai uscate și mai sănă-
toase, — și sănătatea acest mare dar
dela Dumnezeu, este mai puțin ame-
nintată ca în trecut.

Acesta e adevărul — și adevărul
trebuie privit în față — cum se cu-
vine, și nu prin povestile celor ce vor
să samene furtună și nemulțumiri în
popor. De altfel, greutatea zilelor a
simțit-o și Cel ce a petrecut în străi-
nătate 4 ani de zile, — Majestatea Sa
iubitul nostru Rege.

Într-o luminată zi de vară, în apro-
pierea praznicului Pogoririi Duhului
Sfânt, — bunul Dumnezeu — trimis-a
mila și adevărul Său și a izbăvit suf-
fletul supușilor Săi smeriți (Ps. VI.
5) și stăpânul mult dorit a descălecat
în țara părinților Săi.

Bucuria a fost de nedescris, — stă-

pânul a fost așezat de popor în scaunul domnesc, și acum cu mână tare și cu braț înalt, cumpănește cum să ieșim din greul zilelor ce s'au abătut asupra noastră.

Înțeleptele cuvinte, cari le-a rostit Regele nostru la luarea moștenirii, declarându-se fiu credincios și devotat al țării, unde și-a petrecut copilăria și și-a făcut școala, unde a luptat alături de dorobanțul român, pentru neamului, — au avut răsunet în tot cuprinsul țării.

La primul pas al Domniei, un fior de incurajare și mândrie s'a trezit în cugetele și inimile tuturor. Țara și-a primit stăpânul, armata comandantului, justiția, școala și biserica pe patronul înțelegător și devotat.

Toți bărbații de seamă ai neamului s'au strâns în jurul Tronului, dându-i tot sprijinul de care are nevoie.

Și a chemat pe toți la sfat și la muncă, — a îndatorat guvernul să mai împutineze slujbașii, pe cei cu plăți prea mari să-i facă să înțeleagă, să aducă jertfa de a se mulțumi cu mai puțin, iar asupra poporului n'a mai îngăduit să se pună biruri noi, ci dimpotrivă, cele prea grele trebuie să se ușureze.

Nu ne putem îndoi că și legea uzurii și a cametelor prea mari se va aduce și trebuie să se aducă, și atunci va urma o ușurare simțită a greutăților cari ne apasă. Slujbașii băncilor, cu plăți mai mari ca ministrii și ca mitropoliti, — vor vedea, că ori dau banca de mal, ori pe datoriși fi istovesc și nimicesc și atunci rămân și ei fără rosturi și fără pâine.

În astfel de împrejurări a urcat — fiul desrobitorului nostru Rege Ferdinand I, — Carol II-lea, tronul României întregite și nedespărțite, — și cu acest act credem, că se va deschide o eră nouă de binefaceri asupra țării noastre, asupra poporului nostru, asupra bisericii noastre, al cărei fiu credincios este Regele, născut aici între noi, iubitor de țară și de popor.

Mă îndrept și către voi, iubiiții mei sufletești, în această zi înălțătoare, și Vă pun la inimă să fiți cu ascultare și cu supunere față de iubitul și bunul nostru Rege, și să țineți seamă cuvintele apostolului Petru, care zice: „așa este voia lui Dumnezeu, — de Dumnezeu vă temeți, pe împăratul cinstiți-l, — că nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu“. (Rom. XIII. 1). Să împreunăăm rugăciunile noastre de toate zilele cu rugăciunea ce o înalță biserica, cerându-i dela bunul Dumnezeu: sănătate, spor la muncă și biruință asupra vrăjmașilor.

Da, biruință asupra vrăjmașilor,

căci mulți sunt cei ce ne pândesc, mulți sunt cei ce ne invidiază hotarele, mulți, foarte mulți, cari ne doresc pieirea, atât înlăuntrul țării, cât și în afară de granițe. Și în fața acestor oameni răi, — se impune ca noi cei buni să ne închegăm într'un mănunchiu tare, pe care nici porțile iadului să nu îl poată birui.

Să ne înfrărim fortărețele noastre culturale, bisericile și școlile, să scoatem din satele noastre otrava, care nimiceste sufletele și trupurile deopotrivă, — să ne iubim mai mult și să ne urim mai puțin unii pe alții. Să muncim — și să crutăm — să alungăm păcatul lăcomiei, acest izvor al multor neajunsuri cari se abat asupra noastră. Cei tari să ajutăm pe pe cei slabi, cei nevoiași și neputincioși să afle sprijin și inimi calde creștinești — în deaproapele lor — și pe urma acestor îndeletniciri dumnezești, să răsară soarele dreptății și

lumina cunoștinții, — care ne va duce la limanul dorit, — la fericirea care a gătit-o Domnul aleșilor săi.

Numai orbii nu văd, ce putere ascunsă este în brațele, în trupul și sufletul poporului nostru, și aceste daruri dumnezeiești să nu le lăsăm în păraginire. Să le dăm viață, să le punem în funcțiune, spre binele nostru și al țării.

Prilejuri de reculegere morală au să fie sărbătorile noastre — și ele să fie sfințite prin fapte grăitoare și prin darul Duhului Sfânt, — care îl rugăm să se reverse din belșug asupra credincioșilor noștri acum și în vecii vecilor.

Dat în Reședința noastră Episcopască din Cluj, la ziua Nașterii Domnului din anul 1930.

De tot binele voitor

NICOLAE, Episcop.

Dușmanii neîmpăcați ai cooperației: Jidanii.

Din cartea d-lui V. Saghinescu, apărută la Iași în 1906, intitulată „Evreii în România“ reproducem următorul fragment, spre a vedea ori-și cine cum frunțașii Jidovimei de la noi țipau ca mușcați de șarpe când guvernul român, prin neuitatul *Spiru Haret*, a început intensificarea mișcării cooperatiste în România mică.

Acei Jidani poartă numele *Gelehrter* și rab'nul *Niemyrover* și combat precum urmează măsura prevăzătoare de apărare națională :

„Guvernul român ține prin înființarea băncilor populare românești la sate să paralizeze mijloacele evreești de traiu, constituind prin înființarea unor astfel de bănci cea mai mare lovitură pentru mii de familii evreești, ai căror capi le susțin existența prin împrumuturile date țăranilor români“.

Ai înțeles, domnule cititor român, cum marturisese inșiși conducători ai Jidovimei că naționali lor trăsesc din camăta

dela împrumuturile acordate țăranilor noștri? Această marturisire s'a făcut la 1902. În 28 de ani nici un guvern nu s'a învrednicit să aducă o lege contra cametei. Acestea sunt guvernele de partid. De aceea partidele trebuie să piară și vor pieri în anul 1931.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul

„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.

BUCUREȘTI.

Citiți și răspândiți

Infrățirea Românească

Antisemitismul și morala creștină.

Fiind în pragul începerii unui nou an, se impune cu forță elementară, obligamentul revizuirii trecutului, pentru constatarea și verificarea soldului faptelor noastre, de pe toate terenele de manifestare a vieții. Bilanțul va fi dublu: *particular și comun*, după cum acela va fi expresiunea socotelor individuale — private, sau a rezultatelor ce decurg din raportul individului cu societatea și invers.

Ambele vor conține, la activă, faptele săvârșite ș. a.; la Contul profit: cele spre binele și la Contul pierdere: cele făcute spre răul propriu sau comun; iar la pasivă: îndatoririle legale în generalitatea lor.

Bilanțul particular, ca problemă privată iese din competența preocupărilor altora. Fiecare și-l face pentru sine. Cel comun, ca expresiunea raporturilor reciproce a colectivității, este și trebuie să fie supus controlului și aprecierilor generale și încă sub raport bilateral ș. a., al drepturilor și îndatoririlor individului față de societate și ale societății față de individ.

Intrucât noțiunea de drept și datorință încă se poate concepe și interpreta atât subiectiv cât și obiectiv, iar în practica vieții se și obsearvă o adevărată răstălmăcire a sensului acesteia, nu va fi fără importanță să căutăm cauzele acestui fenomen. Acestea nu pot fi decât: sau lipsa totală de cunoaștere a principiilor etice, sau lipsa de congruență și armonia acestora, la cei ce le cunosc.

Intr'adevăr, cine va putea dubita că marea majoritate a omenimei și în special a claselor intelectuale — cu foarte puține excepțiuni — nu are nici noțiunea conceptelor etice, decum principii? Ca atare la aceștia, diversitatea sau chiar lipsa totală de caracter este explicabilă. Restul omenimei, apoi, iarăși se prezintă grupată în o mulțime de părți, din acest punct de vedere, profesând diferite principii morale, de unde decurge în mod firesc și deosebirea de scopuri, tendințe și acțiuni. În consecință în mod logic rezultă, că bilanțul va trebui privit și interpretat prin prisma analitică și comparativă a diferitelor principii morale, ce au stat la baza crezului și a acțiunilor deosebiților membri ai societății, la cari se referă și cari — subiective — răzământându-se pe principiile lor, au fost de bună credință, dar obiective și

teoretice au putut fi în o rătăcire fatală, iar practice: dăunătoare, de multeori: catastrofală altora.

Sinteza principiilor etice ne oferă două mari grupe ale acestora: a celor raționale și a celor religioase, cari actualmente, — deși ar trebui să fie aceleași — întrucât și elementele ce stau la baza tuturor religiunilor: D-zeu și omul, sunt aceleași — totuși diferă, amăsurat deosebirilor de concepții religioase din cari emanează. Dintre acestea, efective, concepția creștină și judaică, își dispută dreptul și puterea de dominațiune asupra omenimei. Dela validitatea și conformitatea uneia sau alteia cu viața, va depinde și se va realiza bunăstarea sau mizeria, fericirea sau nefericirea individuală sau colectivă, particulară sau universală.

La baza principiilor etice creștine, din punct de vedere social, stă ideia *altruismului*, până la identificarea individuală cu interesele societății, până la sacrificarea eului propriu pentru societate; la ale celor judaice însă, stă ideia celui mai *feroce egoism*, dus până la exterminarea cu orice preț a celor de altă rasă.

Iată două concepții diametral opuse, a căror aplicare împarte fatal aderenții în două tabere inamice — dintre cari, cea creștină, prin însuși faptul că se întemeiază pe jertfirea pentru alții, și numai că să-și poată menține și apăra poziția, fără pretenția de a cuceri, trebuie să știe lupta bine, cu multă abnegație, îndămânare și curaj. Cine luptă în contra altuia, atât pentru apărarea poziției, cât și pentru noui cuceri, după terminologia uzitată, se numește: adversar și dacă vrem să indicăm printr'o vorbă deadreptul adversarului, îi zicem pe numele său propriu, precedat de prepoziția *anti*; în cazul de față poate fi: anti-creștin, anti-iudeu, dacă vreți: anti-semit etc.

La aparență, unele indicii de caracter confesional etnic, profesional, social etc. etc. ne-ar face să credem că se pot cunoaște adversarii, fiind încadrați și unii și alții în grupele cutare sau cutare ca ostași, luptători sinceri, loiali, devotați. Dar experiența arată altceva ș. a. că aparențele ne și înșală și că numai din practica vieții putem aprecia, cunoaște și determina fără de a ne înșela, caracterul și adevărata atitudine a individului și din acest punct de vedere. În fe-

lul acesta se constată, că nu e mic numărul acelor, cari deși în forul extern, pe din afară, sunt investiți cu toate insigniile unei grupe în realitate aparțin alteia. Acest fenomen curios e cu atât mai periculos, cu cât hypocritismul persoanelor din chestiune e secondat și de o doză de inteligență.

Omenimea, în baza unui elementar și firesc bun simț, ar trebui să urmărească validitatea acelor principii, cari nu numai la aparență, subiective, ci în realitatea lor obiectivă se bucură de soliditate naturală și pot servi de temelie indestructibilă a binelui social universal, ceea ce singur și exclusiv numai despre principiile și legile etice ale moralei creștine se poate spune. Durere însă, starea de fapt este, în cele mai multe cazuri, imensă. Cu înfiorare trebuie să luăm act, nu numai de grozavele ignorări, disconsiderări și încercări criminale ale principiilor de mai sus, săvârșite de masele neștiutoare, ci suntem siliți să asistăm și la sinistrul proces de neînțelegere, falsă interpretare, mistificare și răstălmăcire a principiilor, chiar din partea unor, cari în societate ocupă loc de reprezentanți oficiali și apostoli ai principiilor amintite. Și aici residă morala și inevitabilul dezastru, pentru delăturarea căruia se continuă azi *lupta* începută de însuși Isus Hristos, dar — fenomen curios — nu de cătră toți cei în Hristos botezați și expres spre aceasta aleși și trimiși de însuși Hristos, — căci dintre aceștia puțini i-l înțeleg și urmează atât în teorie cât și în practică, — ci de alți oameni cunosători ai împrejurărilor sociale și înțelegători ai spiritului vremilor; *lupta* de legitimă apărare a patrimoniului sfânt, creștin, singur creator de pace, de bine, de fericire vremelnică și eternă totdeodată; *lupta* de adevărată emancipare a sufletelor din cătușele materiei, dragostei argintului, idolului, căruia i se închină toți cei ce în egoismul lor sălbatec, nu văd altceva mai bun și sfânt.

A fi antisemit va să zică nu înseamnă și nu este altceva și cu atât mai puțin ceea ce zic în inconștiența lor ignorantă și criminală, mulți dintre actualii apostoli falși, de suprafață ai creștinătății, cari în orbirea lor preferă să caute ceea ce Hristos mai mult a disprețuit și dela ce mai mult i-a abătut, adaptându-se fără scrupul tuturor aberațiilor curente, ci a fi antisemit înseamnă a munci, a apăra și lupta jertfind totul pentru idealul creș-

tin, care este în viața de dincolo fericirea eternă, iar aici, binele — deși vremelnic, dar — universal, subminat de toți cei ce viețuind după principiile egoistice ale iudaismului, au proclamat lupta de exterminare a tuturor principiilor morale creștine, cari singure pot garanta echilibrul și ordinea socială, precum și asigura bunăstarea generală amenințată de parazitismul egoistic, usurpator. Astăzi între împrejurările abnormale la cari am ajuns, în urma condamabilului indiferentism social de veacuri, a nu fi antisemit înseamnă deadreptul că ești anticrist, sinucigaș.

Că așa este, ne arată până la convingere, acel „supra-om“, care a purtat cu glorie titlul de episcop al lui Hristos, care s-a numit *Prohászka Ottokár*, pe care Fenomenologia caracterologică îl clasează de cel mai mare și multilateral geniu al creștinătății, care în fond a posedat cu o rară plenitudine dezvoltată până la perfecțiune, toate aptitudinile omenesti, chiar acelea, cari, de totului tot, rar se întrunesc în om și încă în așa grad, care este criteriul celei mai înalte măriri omenesti; care a fost filosof de o „profunditate abstractivă caracteristică, cu o nesecată fantasmă originală“; „maestru suveran al cuvântului și spiritului“, scriitor neîntrecut, păstor, orator, sociolog, politic, publicist, a cărui grandioasă activitate fizică și psihică a stors din suferințele apreciatorilor și admiratorilor săi atribute ne mai auzite și date cuiva dintre muritori ca: „minune psihofizică“, de o forță creatoare în gradul cel mai superlativ, care toate le-a privit „sub specie aeterni“, întrunind în personalitatea sa deodată, în modul cel mai superior, caracterele oamenilor: Newman, Bossuet, Pázmány, S. Francisc de Assisi, S. Augustin, Platon, etc., care va servi posterității de „cauza exemplară și magister vitae“...

Acest om fenomenal, în multilateralitatea preocupărilor sale, și-a exprimat și afirmat în decursul întregii sale vieți nu numai în teorie, ci și în practică, convingerea sa în chestiunea antisemită în legătură cu morala creștină, scriind mereu în această materie, și arătând lumii întregi pe de o parte pericolul ce amenință cultura și civilizația mondială inclusive creștină din partea filosofiei și moralei iudaice — arătând pe de altă parte care ar fi datorințele omenimei și în special

ale creștinilor față de acel puhoi de desagregare a moralității publice generale.

În special este caracteristic răspunsul dat în revista „*Sionul Maghiar*“, în anul 1893, unui articol apărut tot atunci despre recepția și emanciparea politică a Jidovilor, din punct de vedere științific,

care răspuns poate servi tuturor celor vizați, dar în special preoțimei creștine de îndreptar și busolă atât teoretice, cât și practice, în chestiunea, ce astăzi agită așa de mult spiritele societății omenesti.

A. O. MĂRCUȘIU.
— Năsăud. —

Moartea lui Vintilă Brătianu.

La sfârșitul zilei 22 Decembrie a încetat din viață subit Vintila Brătianu. Țara pierde un om întreg, un desăvârșit patriot, un bărbat de stat, un caracter neînduplecat.

Nu a jucat rolul superior al ilustrului său frate, trecut la nemurire, al lui Ion I. C. Brătianu; dar a fost auxiliarul și confidentul lui în cel mai nobil înțeles al cuvântului. Era omul datoriei, cerea împlinirea ei și de la colaboratori, prețuia oamenii de muncă stăruitoare închinată intereselor exclusiv românești.

În partidul liberal a adus disciplina muncii, a studiului și abnegației pentru binele public.

La el, din calificativul „național-liberal“ predomina hotărâtor partea națională, în toate manifestațiile statului român și mai ales în viața economică.

De aceia l'au urât cu patimă, l'a birfit cu frenezie, a încercat a-l discredita sistematic anumita presă, scrisă influențată ori inspirată de Jidani și de toți aceia, cari în fundul inimei lor doresc destrămarea și ingenuncherea României. Contra acestor elemente streine, dușmane, ori negative el a ținut sus steagul încrederii noastre în puterile de creațiune proprie și propășire independentă a neamului românesc.

Mărirea lumească s'a dus în persoana aceluia care a inspirat stimă și respect adversarilor. Dar din viața lui corectă și dezinteresată, împlinită cu muncă și nobile aspirații pentru neamul întregit, ori-ce bun Român trebuie să păstreze și să cultive exemplul activității lui neobosite și orientarea sănătoasă în îndrumarea sforțărilor noastre pentru ridicarea nației prin acea metodă, care i-a fost scumpă lui și folositoare țării: prin noi însine. Vremurile grele prin care trece astăzi România întregită dovedesc odată mai mult că această deviză, singură, poate salva patria din impasul în care au dus-o partidele politice, în dosul cărora lucrează perfid, corosiv și subversiv neamul lui Iuda.

Jidani se bucură de moartea lui. Țara îl regretă sincer cu durere și cu o adevărată îngrijorare. Din contrarietatea acestor simțiminte adânci și firești rezultă, în clipa de față, după cum și istoria va fixa definitiv, că Vintilă Brătianu a fost omul, care a trebuit țării, și care a servit-o din plin și cu folos.

Intrând în șirul marilor dispăruți, îi zicem creștinescul cuvânt: să-i fie țărîna ușoară.

Infrățirea Românească.

„Suflete obosite“

Il cunoașteți pe *Horia Carp*? Cred că da, căci sub acest nume furat, se ascunde tot un personaj cu nas de vultur, cu ochi de cucuș, cu buze lăbărtate, pe care înfloreste un rânjet animalic, zâmbetul rassei lor, zâmbetul lui Iuda, în clipa când l-a vândut pe Isus.

Acesta e ziaristul, de națiune iudaică, *Horia Carp*, care ne servește gratuit cu volumul „*Suflete obosite*“, în care dela prima și până la ultima pagină, nu găsești decât injurii și blesteme aruncate din belșug asupra noastră și a țării, care-l hrănește și pe d. *Horia Carp* și pe patrioții săi.

Dupăce închină volumul „*iubitului*“ său „*cumnat — dr. Mayer Schwartz*“ — începe prefața acestui volum, din care te poți convinge, fără să treci mai departe, ce oameni nenorociți sunt Jidanii, ce „*viață de obidă*“ duc aci pe acest pământ românesc, „*pe acest pământ*“ atât de „*incăpător pentru toți*“.

Observați bine: ilustrul *Horia Carp* — și cu el întregul neam Jidovesc — confundă Țara Românească cu un sat fără câini — sau să zicem ca autorul: „*pământ încăpător pentru toți*“.

Cu un cuvânt, noi am înțeles înțențiile d. *Horia Carp*, numai din prefața volumului, dar fiindcă e vorba de literatură, să trecem mai departe.

Eroii d. *Horia Carp*, sunt toți niște oameni de treabă, ca toți Jidanii dela noi. Toți sunt oameni săraci, care deabia își duc greul vieții. Ce vreți, noi Românii suntem niște oameni la care „*iubirea aproapelui pe care veșnic o avem pe buze, nu înseamnă decât ură, pismă, dușmănie și cruzime, până la cele mai ordinare și bestiale crime!*...“

Auzi? Noi, Românii suntem niște bestii, niște criminali ordinari, față de Poporul-Ales alui Iehovah.

Și iată de ce ei au rămas tot săraci în țara noastră bogată! Nu le-am dat voie să câștige și ei un ban, să ducă și ei un traiu mai omenesc...

Adică vorbă să fie... dar să nu-l contrazicem pe d. *Horia Carp*, ilustrul colaborator al „*Curierului Izraelit*“.

Să rezumăm câteva schițe din valorosul volum — concepția d. *Horia Carp* — din care vom înțelege mai bine și-l vom cunoaște îndeajuns și pe d. *Horia Carp* și cu el, pe întregul neam Jidovesc.

Incepem cu „*Cinstea Ovreiului*“.

Eroul principal e un anume *Haim*, care după ce și-a făcut cât îi trebuia, „*ținând cu chirie hotelul unui Român*“, se prezintă într-o bună zi proprietarului:

— „*Plec din țară, coane Iorgule. Mă duc în țara strămoșilor mei, la Palestina, pe care ne-am propus să o colonizăm cu încetul și să o regenerăm pentru acei care au să vină după noi*“.

Și s'a dus *Haim*. Acolo a făcut treabă nu glumă. Deși autorul spune altfel, dar noi suntem siguri, că s'a pus pe traiu, cu bani românești, cu bani grei, jefuind și înșelând fără pic de milă, pe cine i-a căzut în ghiare.

Alt erou mult mai caracteristic — tipul Jidanului lacom după averi nemuncite, ca mai apoi să le care la Palestina. — e „*Haim marfagiu*“.

E sărac, umblă gol și desculț, vânzând lucruri mărunte, dar din ce-a câștigat a pus la o parte. Azi așa, mâine așa, a strâns omul și azi are „*cincizeci dunami de pământ, muncit și prefăcut de muncă evreiască într-o grădină înfloritoare... unde să-și trăiască în tihnă bătrânețele*“...

Și unde credeți? La Palestina!

Dar par'că ar fi vorba de ăștia! Dar sunt de acei care duc zeci și sute de milioane în fiecare an și iar se mai întorc să mai sugă o bucată din sângele „*goi*“-lor, ca să mai care alte zeci și sute de milioane...

Române! Ia seama! Iată unde merg banii patriei tale pentru care s'a jertfit atâtea și atâtea generații! Și tu stai nepăsător și privești cum se irosesc averile naționale și nu zici odată: — Ajunge, fii ai Satanei! Ajunge, fiii lui Iuda! Ajunge!

Au moșii la Palestina, cumpărate cu banii românești; clădesc palate cu bani storși din sudoarea noastră; au bănci mari care mănuesc banii noștri, storși din lacrimile de sânge ce picură pe urma plugului...

Și ei tot aici rămân. Unde mai găsece ei ca la noi?! In pustiurile nisipurilor arzătoare ale Palestinei?

Ași! Dar se pregătesc, — sunt oameni prudenți — să aibă unde se duce când nu vom mai putea răbda!... Preved ei, că paharul de otravă, în care ei toarnă picătură cu picătură, se va umplea odată... Și atunci?...

Preved ei, că e aproape ziua, când nu vor mai putea ține în jug atâtea popoare... Ziua răfueții e aproape...

Horia Carp e un profet!...

Lipsa de spațiu și mai presus de toate scârba ce am simțit, citind acest volum, prin care ilustrul colaborator al „*Curierului Izraelit*“, cearcă să ne înjosească în fața noastră înșine, prin injurii și insulte murdare, m'au făcut să renunț de a-l mai cerceta.

Remarc totuși, „*Povestea unui pașaport*“, în care d. *Horia Carp* cearcă să înjosească funcționarii Români, acuzându-i de lucruri, de care oricărui om i s'ar face rușine. Și nu atacă numai funcționăria, ci și pe Ostașul Român, care în trecutul războiului, a apărat cu pieptul, pământul, pe care azi, respectabilul *Horia Carp* trăește ca un trântor și pe care îl blestemă și-l injură...

Până acolo a ajuns d. *Horia Carp*!...

Pe lângă că mă voi ocupa în altă parte de acest volum — de literatură! — dar celor curioși le recomand călduros să citească schițele „*Suflete obosite*“, dar fără să le cumpere.

Învățămintele trase vor fi de o valoare incontestabilă: vor începe să cunoască „*sufletele*“ perfide și lacome, murdare și păcătoase ale fiilor blestematului neam iudaic, vânzătorii și ucigașii lui Crist....

(De notat: pasagiile în ghilemele și cursive, sunt ale d. *Horia Carp*).

N. DIMITRIU-FOTIN.

— Tecuciu. —

Dela Centrul Studențesc - Oradea.

Domnule Profesor,

Centrul studențesc Oradea, întrunit în ședință solemnă pentru aniversarea zilei de 10 Decembrie a. c., Vă roagă să primiți omagiile lui de recunoștință, pentru neobosita D-voastră acțiune de animare a studențimii R. C.

Oradea, la 10 Dec. 1930.

Președinte:

V. Abrudan

Secretar general:

Bott Florian

Dsale Dlui

profesor I. C. Cătuneanu

Clu

R o m â n i,
 Liga Apărării Naționale Creștine,
 în frunte cu Președintele ei Suprem A. C. Cuza

Vă salută cu cuvintele sale de ordine:

Hristos, Regele, Națiunea
 R o m â n i a a R o m â n î l o r.

Prin acest semn vom învinge.

Ne închinăm învățăturii lui Hristos, care zice: „Iubește pe deaproapele tău ca pe tine însuși”. Și cu cât ne vom putea apropia mai mult de ținta ce ne-o arată Fiul lui Dumnezeu, cu atât vom reuși să înfăptuim Impărăția Lui pe acest pământ românesc, înstăpânit azi de spirit rău, de spirit dușman, de vrajba celui ce-a vândut odinioară pe Hristos, de Iuda.

Români, Voi încă sunteți de vină, că țara noastră românească a ajuns aici! Nu sunteți mai buni, decât toți acei domni și conducători ai voștri, cari v'au vândut interesele voastre străinilor de neam și în deosebi străinilor de lege.

Oare, nu v'ați vândut votul vostru aceluia, cari v'au făgăduit marea cu sarea, scutire întreagă de dări și alte lucruri ce nu se pot da în nici o țară depe fața pământului? Nu v'ați îngrămădit cu steaguri și table, pe autobusele gratuite, spre Cluj, gratuite înapoi, primind tocane, și bucurându-vă de beutura primită? Nu v'ați dat seama de cheltuelile făcute cu adunările mari ale partidelor politice, că aceste cheltueli, tot voi, țara are să le plătească — *inzecit*? Căci nu credeți că dă cineva din buzunarul său milioane, *fără să profite*.

Și s'au împărțit României în partide, și se vrășmășesc de moarte. Și cum se bucură dușmanii! Jidanii, corbii națiunilor, se nfruptă azi, adăpostindu-se în toate partidele, spre a fi prezenți la desfătarea celor tari și la jupuirea voastră a multimilor neroade.

Sunteți răi și lacomi, și răsunarea e dreaptă.

Deschideți ochii sufletului și a inimii voastre, să vadă, că împărțirea și cearta Românilor pe partide nu-i bună.

Nu există partid bun azi, în țara noastră.

Partidele cari ne-au guvernat sunt alcătuite din oameni răi, lacomi, cu greșeli, și cu păcate multe. Oameni buni, oameni cari să se apropie de adevăr și de dreptate, sunt puțini, puțini de tot. Dar sunt și la noi. Un astfel de om trebuie ales, liber și neîncătușat de partizani, care să-și ducă la îndeplinire planul sufletului său drept și mare.

Cuza este un astfel de om, care din tinerețe, până la vârsta lui înaintată, neconținut a luptat pentru adevăr, scoțând la lumină și dovedind din toate

punctele de vedere pericolul jidovesc, ce amenință națiunile și creștinismul.

Nepot de-al lui Cuza-Vodă, cu mintea lui ageră și luminată, putea câștiga orice mărire; dar nu i-a trebuit: el e propovăduitorul adevărului, ce nu se va clătina. El este o cheazășie. El e apostolul acestor credințe: „Partidele prin firea și lăcomia partizanilor lor, prin așa zisa democrație, ne-au cufundat în ticăloșia în care ne găsim”.

Liga Apărării Naționale Creștine, e un mănunchiu de oameni, legați cu jurământ să susțină acest adevăr în interesul sfânt al cauzei.

Români! Adevărul, ca și aurul, numai o fărâmă să fie desvălit, ajunge.

Partidele politice cu armatele lor de propovăduitori de vrajă, le-ați văzut. În slujba lor stau Jidanii, cu gazetele, cu băncile și avuțiile lor imense, toate rezultate ale necinstei și speculației muncii voastre productive. Partidele politice azi le cunoașteți din fapte. Le-ați fi putut cunoaște, după tovarăși.

L. A. N. C. n'are Jidani. Ea este contra lor și contra jafului de tot soiul. Față de numărul cel mare al celor răi, e natural că adevărul Ligii, în clasa celor învățați, să găsească prea puțini propovăduitori. *Propovăduirea adevărului creștin trebuie să o faceți voi, Români cei mulți, cei oropsiți și nedreptățiți, ca să vă apărați de jaful și nedreptatea aceluia, mai tari, cari au interesul de-a vă nedreptăți și jefui, mai departe.*

CUZA, CĂTUNEANU, CORNELIU ZELEA CORDREANU nu-s mulți, nici la noi, nici airea. Munca lor în besna ticăloșiei, e munca mântuirii naționale. Puneți-vă în slujba acestei mântuiri propovăduind adevărul, în interesul vostru comun, acei mulți și nedreptățiți.

Ce puteți aștepta dela isbânda „cuzismului”?

Iată, ce:

Apărarea muncii și a produsului ei de cei ce o speculează și înstrăinează. *De parazitarea generală.* Cine sunt paraziții? Aceia, cari nu trăiesc din munca proprie, ci din munca și truda altora. Păduchelele și căpușa depe oi sunt ființe parazitare, că trăiesc sugând sângele altor ființe, animale ca și ele și cari spre a nu fi văzute împrumută culoarea pielii în care s'au înfipt.

Paraziți sunt buretele depe salcie și vâscul depe

pomi, plante, cari de-asemena se îmbracă în culoarea *mediului* (plante și acelea) ce și-au ales.

Paraziți sunt Jidanii, cari între Unguri zic că-s Unguri, între Români se dau Români și trăiesc așa de sute și mii de ani între neamuri, speculându-le avutul și aducându-le la sapă de lemn, situație, ce azi nu se mai poate nega, și nici nu se mai poate suferi.

Dar paraziți sunt și Românii, cari nu se deosebesc decât cu numele de Jidanii, cu cari se întovărășesc. Vidrighimii și Boilii și Dobreștii, în general Constantinesc—Porcii, trebuie să dispară din viața noastră politică, averile lor trebuie confiscate, și furii și răufăcătorii, și cei mari, ca și cei mici să-și ia pedeapsa.

Toate funcțiile, cu rost, sunt folositoare. Toate funcțiile, fără rost, înființate să înbuibeze persoana, fără a fi trebuințe de ele, sunt cuiburi de paraziți. *Statul e dator să ușureze conviețuirea locuitorilor*. Locuitorii sunt datori a se acomoda lipselor și a umplea un gol, o necesitate de Stat. Dar pentru aceasta e nevoie ca și răsplata să se împartă creștinește. Și atunci se impune, ca în fruntea Statului, precum și în capul bisericeii creștine să avem exemple de un creștinism real, singur în stare să învioroze credința și nădejdea într'un viitor mai bun și mai moral.

Revizuirea averilor, nu cei mănjiți sunt în stare a o face.

Numai Liga Apărării Naționale Creștine (L. A. N. C.) o va putea îndeplini, pentru că nu are în sânul ei nici politicieni, nici Jidani. Numai L. A. N. C. va putea pedepsi fraudele funcționarilor necorecți, oploșiți astăzi de partidele politice.

Regele este piatra fixă și simbolul de statornicire și tărie a vieții noastre de stat.

Urmând înțelepciunea și nizuindu-ne a ne apropia de cerințele învățăturilor lui Hristos, prin întronarea dreptății. Națiunea se va reface; recâștigând nădejdi noi și condițiuni reale la o viață bună și sănătoasă.

Spre a feri atât pe producător cât și pe consumator de speculă, schimbul de produse va fi organizat și satisfăcut în întregime, de cooperative.

Înșelăciunea și fraudă se va pedepsi aspru.

Un exemplu rar.

La noi Românii, meșteșugul și negustoria sunt ocupațiuni disconsiderate. Un meseriaș, un comerciant, nu prea sunt luați în seamă de cărturari, iar poporul refuză să-și dea copiii la aceste ocupațiuni. Urmarea celor spuse în aceste două propozițiuni, este cruda realitate, care ne dovedește la fiecare pas, în fiecare sat sau oraș, dar cu deosebire în ținuturile alipite, că majoritatea meseriașilor, industriașilor și a comercianților o formează străinii de neamul nostru, în primul rând Jidanii.

Ca o abatere laudabilă, dela tradiția de mai sus o formează cunoscutul ceasornicar din București, dl. *Toma Dumitrescu* (Bul. Elisabeta No. 54). Pentru ca să motivez, ce m'a îndemnat să mă ocup de acest

meseriaș român voi povesti împrejurarea, cum l-am cunoscut pe dl. *Toma Dumitrescu*.

Duminică 3 August 1930, pela oarele 5 și jum. p. m. cineva îmi bate la ușă. Era bibliotecarul „*Reuniunii Comercianților, Industr. și Meser. Români din Valea Jiului*“, dl. *V. Morariu*, care mă anunță, că un domn dela București mă caută să-mi vorbească. Era dl. *Toma Dumitrescu* consilier în Direcțiunea Căminurilor de Ucenici din Ministerul Muncii, trimis anume la Petroșani, în urma unei cereri înaintate de Reuniune, pentru a se interesa asupra fondurilor și asupra locului, unde ar trebui să zidim Căminul de Ucenici, ce voim să ridicăm, asupra numărului de ucenici existent în Petroșeni și asupra

Speculatorii de rassă, Jidanii, ne mai găsându-și în organismul țării noastre rostul, ne vor părăsi.

În tot cazul, elementul românesc scăpat fiind de paraziți și înșelători, se va însănătoși și întări, redobândind pozițiile astăzi pierdute. Romanizarea orașelor și a instituțiilor înstrăinate, se va face astfel dela sine.

Dreptatea devenind baza reală a întregii așezări sociale, produsele economului de pământ își vor recăpăta prețul ce li se cuvine. Cooperativele își vor extinde binefacerile sociale și asupra agriculturii, care va răsplăti munca și va înviora viața dela sate.

Bunăstarea satelor va influența în bine și aceea a orașelor.

Se va reglementa dobânda și camăta se va pedepsi conform legilor.

Se vor examina contractele de înstreinare a bunurilor Statului și se va căuta soluționarea corăspunzătoare.

Se vor șterge directoratele regionale cu întreaga lege administrativă, căutând simplificarea cheltuelilor ce-au dus țara la disperare.

Vom curăți armata de Jidani.

Se vor reduce taxele școlare.

În școlile superioare, spre a armoniza interesele țării cu acelea ale producției intelectuale, se va stabili numărul ce va putea fi primit după principiul proporționalității.

Se vor revizui încetățânirile, trimițând străinii invadați peste graniță.

Se va scădea numărul deputaților și senatorilor la a treia parte.

Români! Partidele politice ați văzut ce bine vă pot aduce. Spre a scăpa țara de nevoi, trebuie să luptați cu toții, la loc bun. Judecați românește. Cine se întovărășește cu hoții nu poate fi om de omenie. Cine se întovărășește cu Jidanii poate el avea suflet creștin?

Noi vrem unirea tuturor Românilor într'un mă-nunchiu contra puhoiului Jidovesc.

Organizați-Vă peste tot și la sate și la orașe în L. A. N. C.

În alegeri votați linia culcată: ██████████

Cu D-zeu înainte.

L. A. N. C.

Cluj, Str. Bob No. 7.

membrilor ce compun Consiliul de Conducere al Reuniunii.

După ce s'a terminat ancheta, în decursul conversațiilor avute asupra meseriașilor și comerțului, am putut afla cu o deosebită plăcere: că consilierul venit dela București anume pentru căminul de ucenici ce voim să zidim, dl. *Toma Dumitrescu*, s'a apucat de meseria ceasornicărie, având doi ani de universitate la facultatea de medicină, și și-a înmulțit cunoștințele meseriei la Geneva, patria industriei de ceasornicărie; și al doilea, că nu este înscris în nici un partid politic, dar în schimb face politică național economică, sprijinind prin cumpărare numai pe comercianții și pe meseriașii români.

În urma cunoștințelor câștigate în Elveția dl. *T. Dumitrescu* a voit să facă un atelier școală, unde să

crească pe viitor ceasornicari români, care să stăpânească branșa ceasornicăriei — azi cuprinsă aproape exclusiv de neamul Jidovesc. — Se înțelege pentru o astfel de idee practică și folositoare neamului, nu s'au găsit bani! Desgustat de atâta lipsă de înțelegere omul de care ne ocupăm, și-a văzut de lucru, lăsând lumea să-și facă de cap.

Întâmplările necorecte, și oamenii, care-l cunosc, l-au scos pe dl. T. Dumitrescu din rezerva în care trăia și l-au ales președinte al Ceasornicarilor din București, Consilier în Direcțiunea Căminurilor de Ucenici din Ministerul Muncii și în multe alte organizațiuni profesionale, unde credem că face cinste numelui său de Român, de meseriaș și de om cu o cultură superioară.

Vedeți iubiți cititori, că meseria și negustoria nu sunt ocupațiuni de disconsiderat, ci tocmai dimpotrivă. Exemplu rar al D-lui Toma Du-

mitrescu, care și-a lăsat doctoratul pentru meserie, este demn de imitat, demn de apreciat, așa după cum l-au apreciat toate acele persoane. suspuse, care își dau seama, câtă importanță au meseriile și comerțul în viața economică și politică a țării noastre.

Să scoatem din capetele noastre ideea nefericită, că *Românul n'ar fi făcut pentru meserii și pentru negoț*, și să căutăm ca prin satele și orașele noastre să nu aflăm meseriași și negustori — decât Români.

Iar până ce vom ajunge acel timp, ca să avem ridicați, crescuți și instruați atâți profesioniști români, câți sunt de lipsă, ca să le ia locul străinilor, noi cu toții să cumpărăm cele de lipsă numai dela comercianți români, și să ne comandăm lucrurile necesare numai dela meseriași români. Altfel vom fi robii negustorilor și meseriașilor Jidani și străini.

Cr.

O întrebare și un document.

În cuvântarea ținută la Cluj de Dl Profesor I. C. Cătuneanu, înaintea a două mii de studenți, cu prilejul aniversării zilei de 10 Decembrie, s'a adus și următoarea mărturisire a Jidanului Iacob Klatkin, luată din r. centă lui lucrare intitulată „*Probleme des modernen Judentums*”¹⁾ din care fragment citat rezultă cum privesc intelectualii de frunte ai Judaismului problema asimilării.

Ascultă și te luminează, domnule profesor sociolog *Dimitrie Gusti*, care face anchete sociologice prin satele și târgurile Moldovei și nu vezi nici un Jidan la orizontul cercetărilor D-tale! Ce zici, domnule profesor Gusti despre următoarea iudaică mărturisire, ce ne-a comunicat-o colegul D-tale I. C. Cătuneanu?

„Noi suntem pur și simplu străini, suntem un popor străin în mijlocul vostru și așa voim să rămânem. O prăpastie fără punte stă

deschisă între noi și voi: nouă ne este străin spiritul vostru, basmele și legendele voastre, moștenirea voastră națională; străine ne sunt tradițiile, moravurile și obiceiurile voastre, altarele voastre religioase și naționale; Duminecile și sărbătorile sunt pentru noi amintiri groaznice despre zilele în care părinții voștri au săvârșit crime contra noastră. Străine ne sunt sărbătorile voastre naționale, bucuriile și durerile voastre, istoria victoriilor și a înfrângerilor voastre, himnurile voastre de războiu și cântecetele voastre de bătaie, eroii voștri faptele voastre de vitejie; străine ne sunt nouă poftele voastre naționale și cuceririle voastre, pornirile, dorurile și nădej-dile voastre naționale,

Hotarele țării voastre nu hotărnicesc poporul nostru, și conflictele voastre de frontieră nu sunt ale noastre;

peste acele frontiere dănu-este unitatea noastră națională, peste toate legăturile și despărțirile patriotismului vostru de țară“.

Domnule sociolog și academician Gusti, ce aveți de spus? Noi studențimea Clujană așteptăm explicațiile savantului de la București!

Unul din cei 2000 de auditori dela 10 Decembrie, Cluj

În pragul anului nou 1931

Cu toții ne dorim „An Nou fericit!“ Și scriitorul acestor rânduri dorește, din adâncul inimei, — dar numai Românilor — un *An Nou fericit!* De altfel urarea de mai sus se repetă, de sute de ani, în aceeași formă; însă în chip automat.

Izbit de cruda realitate, când țaranul Român a ajuns economic și politic, rob în țara lui, mă întreb: oare pentru noi Români anul 1931, poate să ne aducă fericire?

Dar ce înțeleg sub cuvântul *fericire*? Înțeleg: că *Românul*, — care a sângerat pentru întregirea țării, și care va face zid din pieptul său, atunci când numeroșii dușmani vor îndrăzni să ne calce hotarul, — să fie ocrotit de legi, să fie mulțumit și îndestulat cu rodul activității sale trudnice.

Care e realitatea? Plugarul este în pragul falimentului. Produsele sale nu au preț, cât timp fabricatele, produse în primul rând al Jidanilor, își mențin prețul urcat — din anii când 100 kgr. de grâu se vindea cu 800—1000 Lei. — Insuși *Statul*, care e chemat să ocrotească nația ce-l alcătuiește, menține urcate articolele de monopol: tutunul, timbrele, sarea (a fost urcată cu 40 bani în decursul lunilor Nov. și Decembrie), posta, transportul pe căile ferate, vămile și accizele de tot felul, — iar pe deasupra sporește dările (*darea de drum*).

Funcționarii români, după sânge și după lege, sunt prost și foarte neregulat plătiți. — În ținuturile alipite numărul funcționarilor români e și azi — după 12 ani de stăpânire românească — tot în minoritate față de streini. — Pentru funcționari, Anul Nou 1931 aduce o scădere a salariului, — fără ca prețul articolelor de îmbrăcăminte, chiria și combustibilul să arate aceeași scădere.

¹⁾ Berlin 1930. Ediția III, pag. 118.

Școlile s'au împuținat în decursul anului trecut, iar numărul școlărilor români se împuținează tot mai tare, în urma greutăților de întreținere, dar se înmulțește în schimb numărul școlărilor Jidovi sau ale celorlalte neamuri concucuitoare.

Armata, nu este la înălțimea cerințelor, ce privește dotațiunea ca material tehnic, și ce privește puritatea absolută a elementului românesc în șirul gradatilor și al ofițerilor.

Justiția e greoaie și foarte costisitoare.

Biserica românească, e divizată, e roasă de certele confesionale, de intrigile interne și subminată, stăruitor și sistematic de neamul lui Iuda, prin finanțarea sectarilor și întreținerea meșteșgerilor confesionale și intrigile interne.

Partidele politice, împănate toate de Jidani și franc-masoni, se defăimează și se răsboesc între ele, până la cuțite, iar ajunse la guvern, secătuesc visteria statului, și stoarce nația de tot bunul său, lăsând-o pradă cămătarilor și speculanților jidani.

Aceasta este realitatea.

Cum putem deci. — între împrejurările actuale — să ne urăm An Nou fericit? Sau avem dreptul să ne facem această urare?

Totuși, ca făuritori, și ca apărători ai Scumpei noastre Țări, avem dreptul să ne facem aceste urări!

Avem un Rege Nou, tânăr și plin de energie, cu o tradiție bogată de la fericirii Săi înaintași, și cu o iubire de țară și de nația românească, cum se cuvine unui Domnitor.

Către M. S. Regele Carol al II-lea se îndreptă privirile noastre desnădăjduite, și urându-i din suflet — *Sănătate* — Ii cerem ca și poetul *Șt. Iosif* odinioară:

Adună-Ți Rege oștile și du-le la
[biruință,
Așa cum le-ai mai dus!

Nu biruință în afară de hotarele țării ne trebuie. — Voim ca țaranul Român, cu o măjă metrică de grâu (100 kgr.) să-și cumpere o pereche de cisme bune; — cu una de porumb să-și cumpără un rând de haine de port; — cu 5 kgr. de grâu să cumpere 1 kgr. de zahăr și așa mai departe.

Voim ca dările, articolele de monopol ale Statului, dimpreună cu vămile, posta și căile de comunicație să fie în dreaptă proporție cu prețul grâului.

Voim ca prețul articolelor fabricate să se stabilească prin libera concurență, ridicându-se vama protecționistă pentru Jidani și jefuitoare pentru Români.

Voim ca toate funcțiunile publice (inclusiv armata) să fie ocupate numai de Români. — Plățile acestora odată stabilite, să fie regulat achitate.

Voim ca școlile să se sporească, iar *numerus clauzus* să ocrotească dezvoltarea elementului Românesc pe toate terenele.

Voim ca banul public să fie bine chivernisit, iar fraudatorii să nu fie cruțați nici chiar de pedeapsa cu moartea.

Voim ca *Biserica românească*, să fie cruțată de certe confesionale, de

intrigi interne, iar sectele și sprijinitorii lor distruși.

Voim ca partidele politice să-și arate cumințenia în buna înțelegere dintre ele, și în întrecerea de a consolida, iar nu de a ruina Statul; de a salva, iar nu a scufunda barca ce conduc.

Voim ca Jidanii să-și desvolte cunoștințele, talentul și viclenia exclusiv între consăngenii lor, fiind opriți dela orice contact cu nația Românească.

Așteptăm, conlucrăm și luminăm cu stăruință nația întru realizarea acestor dorințe. Și în această nădejde — le zicem fraților Români:
AN NOU FERICIT!

Șt. P.

Cum sprijinesc autoritățile propaganda culturală națională.

Niciodată nu m'am gândit ca fiu al României întregite a fi constrâns de a scrie rândurile ce urmează. N'ași fi crezut niciodată ca astăzi sub stăpânirea românească să fie boicotati de însăși autoritățile române, chemate a încuraja și a promova dezvoltarea culturală națională, în special aici la granița țării, unde ne găsim par'că izolați în imensa masă a străinismului cotropitor, zic n'ași fi crezut că unele autorități vor avea „tupeul“, fiindcă nu pot întrebuița alt termen, de-a desconsidera prin refuz și indiferență frumoasele inițiative ale acelor care au fost, sunt, și vor fi în toate timpurile pulsul patriotismului adevărat și cari răspund la semnificativul nume de „student creștin român“.

Ei bine, aceia cari cu demnitate poartă insigna S. C. au fost ofensați! Și această ofenză a fost aruncată studentimei de către primarul Municipiului *Arad*.

Chiar aici la graniță, unde se simte într'o măsură remarcabilă lipsa oamenilor stăpâniți de sentimente patriotice și acei cărora conștiința și demnitatea le impune acest lucru, par'că voiesc a dovedi contrarul. Primarul *Aradului* în virtutea unei puteri dictatoriale nu permite studentimei, pe care o consideră nedemnă de încredere, a arania o serbare culturală în Teatrul Comunal. Dar acelaș primar — durere — în urmă cu câteva luni, a dat posibilitatea Comunității baptiste a ține un congres în sala aceluiaș Teatru Comunal, deci

sprijinindu-i, pentru a semăna și a propaga ură între frați.

Străinii, care văzând că pe calea armelor n'au reușit a ne distruge, urmăresc această distrugere a Statului român sub masca religiunii (pretinse) infiltrând în sufletul poporului spiritul francmasonic al sectelor, cari toate miroase a tal-mud jidovesc! Studentimea timișoreană solicitând primăriei Municipiului *Arad* sala Teatrului, pentru ținerea șezătoarei culturale sus-amintite în cadrul căreia intra și redarea unor tradiționale obiceiuri ale Românilor de pretutindeni, cu ocazia serbării Nașterii Mântuitorului *Cristos*, urmărind redeșteptarea sentimentelor naționale, care se bazează pe datini, au fost refuzați printr'o atitudine nedemnă și chiar pătimasă de care s'a învrednicit Domnul *C. Luțai* primarul *Aradului*. Și acest Domn, drept răspuns delegației studenților, față de care a comis și un act de nedelicatete, discutând cu ei pe culoare nesocotindu-i demni de ai invita în biroul „Majestății Sale“, le-a spus într'o românească stricată: „băgați rugare înlăuntru, es voi vedea eu ce voi face“.

Ne punem acum întrebarea ce sentimente nutrește Domnul Primar? — ori D-sa crede că printr'o astfel de atitudine a săvârșit un act național?

Nu acuzăm pe nimenea. Faptele însă care vorbesc ne trezesc bănueli, cari confirmate, se transformă în acțiuni regretabile pentru orice fiu al Țării Românești. Fiindcă trebuie

să se știe că noi studențimea și tineretul acestei Sfinte Țări suntem un factor distinct cetățenesc în promovarea conștiinței naționale și suntem liberi a ne manifesta în cadrele legilor.

Lăsăm la aprecierea opiniei pu-

blice nobilul gest al D-lui C. Luțai, care îl caracterizează. Iar studențimea ofenzată își va cere satisfacția!

HORIA VIȘOIU
student.

— Arad. —

„Minoritatea patriotă“ (!?)

Iarăși se agită condeiele în dosul cărora se ascund mercenarii scrisului. Frica îi electrizează provocând izbucnirea accentelor de „înalt patriotism“, de „desinteresată“ grijă pentru soarta țării și pentru judecata străinătății despre ea. Natural, declară că aceasta o fac numai din „spirit de obiectivitate“. Atât e de obiectiv căci pentru a fi crezută de ei înșiși e necesară o confesiune publică sub forma unor afirmații cu tălc, menite să înducă în eroare pe creduli și mecnoscători ai stărilor.

Recensământul e menit să pună în adevărata lumină situația demografică, reală, a țării. E o necesitate impusă de convergența tuturor stărilor interne (economice, naționale, politice, etc.) și cerută de angrenajul raporturilor externe.

În Jidani a dat panica de teama, că se va găsi care este numărul lor și care este raportul lor față de Români. Având icoana situației se pot explica multe manifestări spontane „antisemite“ și se pot lămuri multe puncte nevralgice în viața noastră economică și social-națională. Deci au tot interesul lor să nu li se cunoască numărul real, de aceea unele ziare caută să creeze un camuflaj menit a masca realitatea tristă.

În „Curentul“ din 14 Dec. 1930, sub titlul: „*Naționalitatea și indigenatul*“, vorbind despre recensământ, se scrie: „... ce se întâmplă la noi cu Evreii constituie un adevărat scandal“.

„Mi-a fost arătată o diplomă de bacalaureat pe care era scris: *Numele candidatului (...), religia mozaică, naționalitate evreu*“.

„Ce însemnează asta? Era vorba doar de un cetățean român“.

Vasăzică Jidanii nu sunt mulțumiți cu cetățenia română mai vreau și naționalitatea română. În ceerul cui pot zămisli astfel de paradoxă neroadă? Doar naționalitatea nu se acordă prin legi, ci se mostenește prin sânge, grai, suflet, obiceiuri, parcurge veacurile, unitară ca un organism și consistentă

ca o stâncă de granit. Părțile cari o alcătuiesc sunt breslele naționale cu poziții fixate și cunoscute în sânul „Națiunii“. Pentru faptul că a luat meseria și locul unui Român, Jidanul nu devine parte integrantă a națiunii românești. De altfel cine poate concepe „Român“ cu perciuni cărliontați cu „talăsul“ la frunte, bolborosind o rugăciune către „Adănoi“. Jidanul depe glob ca naționalitate este Jidan, încadrându-se Jidovimii depe glob, iar dacă el vrea să-și zică Evreu e liber, dar „Nația“ noastră tot Jidan îi zice chiar atunci, când el este cetățean român. O lege sau un decret nu schimbă sufletul, moravurile și însușirile atavice a indivizilor, după cum apa nu prefăce în stâncă noroiul peste care trece. Jidanul chiar atunci când s'a botezat primind legea creștină, tot Jidan rămâne și în acest caz trebuie să i se zică Jidan creștin de religiuena respectivă, așa cum se spune și altor naționalități: Nemți, Unguri, Ruși, etc. de religia cutare. Credința în românizarea Jidanilor prin încreștinare este o aberație, iar conecția de Român mozaic este o monstruoșitate de mentalități bolnave.

Autorul continuă: „Nu cred că există minoritate mai patriotă și mai legată prin interese de țară ca Evreii. Atunci de ce această exclusiune parțială dela prerogativele unei depline cetățenii?“

„Cum va fi încadrată în opera stolică, la care se lucrează, minoritatea evreiască? E un lucru delicat, (nu mai spune!), dar și un act de dreptate (mai ales!) să se șteargă definitiv aparențele unui echivoc pe care vrăjmașii îl folosesc cu exagerare „antisemitism de stat“.

Auziți! „MINORITATEA PATRIOTĂ“, care ne înjură și amenintă în țară cerând drepturi, ne ponegrește la „Liga drepturilor omului“, ne presează la Societatea națiunilor, ne sărăcește prin cămătărie și ne subjugă economiceste prin lăcomia tirană a bancherilor. E cea mai temerară afirmație și

cea mai sfruntată minciună. Că sunt cei mai „legați prin interese“ de noi o crede toată lumea. Interes da, dar patriotism nu! Căci nu se poate susține că pauperizarea prin cămătărie, exploatarea până la istovire că acapararea bunurilor până la desperare, sunt făcute din patriotism. Toate acestea alcătuiesc roadele activității lor atât în Maramureș, cât și în Munții Apuseni, atât în Bucovina, cât și în Basarabia. Spionajul sovietic ai cărui matoriori, cel puțin 90% sunt Jidani și răspândirea principiilor dezagre-gante comuniste, tot din patriotism o fac?

Pământul țării întregi geme sub ventuzele lor „patriotice“, aplicate cu o sadică nepăsare pe corpul țării. Industria și comerțul românesc sunt în agonie, isgonite de concurența jidovească. Acești patrioți au ca exponenți pe: Tischler, Groedel, Auschnit, Kaliș, etc., iar în jurul lor roiesc trepădușii și samsarii cu zulufo pe tot cuprinsul țării. Faptele lor provoacă reacțiuni pe cari „patrioții“ le întitulează „dezordinele și agitațiile derbedeilor antisemite“.

Ca încheiere zice: „recensământul va provoca ample discuții“. De-ar provoca oricâte discuții, orice nemulțumiri și orice deșamțate lamentări în tabăra negustorilor de idei, în noul recensământ trebuie să treacă fiecare naționalitate cu numele său etnic, pentru a nu falsifica situația demografică a țării. Minciuna s'ar răzbuma amarnic. Să înceteze amenințările și să fie înlăturate încercările de terorizare.

Articolul e semnat de d. Romulus Dianu, nume, după aparențe, românesc. Noi însă am vrea să-i vedem extrasul de botez, căci suntem convinși, că la acordarea numelui a fost servit de custura rabinului și nu de apă curată. Dl. Pamfil Șeicaru ne-ar putea-o confirma?

M. A. IRLEA.

CERCUL CULTURAL STUDENȚESC „MUREȘUL SUPERIOR“, pentru anul 1930—31 și-a ales următorul Comitet:

Președinte: Ioan N. Opreanți (medicină); vice-președinte: Emil Nireștean (științe); secr. gen.: Ioan I. Buiu (teologie); cassier: Aurel Puia (medicină); controlor: Al. Fiscuți (drept); bibliotecar: Al. Tofan (drept); secretar I.: Valer Cioca (drept); secretar II.: Ioan Boieriu (drept). — Membrii în comitet: Livia Sighișorean (litere); Emil Viciu (medicină).

In Rusia bubue tunul lui Iuda

Milioane de creștini uciși.

Toată lumea știe că Jidanii, de pretutindeni, călăuziți de talmud — lege satanică — luptă pe toate căile pentru subjugarea, și mai târziu suprimarea, popoarelor creștine. Din ce în ce, aceste hiene, cu înfățișarea de om, devin mai îndrăznețe și mai periculoase.

În Rusia, care numără peste o sută de milioane de creștini ortodocși, Jidănimia nu s'a mulțumit cu distrugerea Bisericilor, spânzurarea și uciderea preoților, împuscarea foștilor ofițeri și funcționari de pe timpul Țarului, trimiterea țăranilor, socotiți foști bogați „culaci”, în Siberia la muncă silnică și desorganizarea gospodăriilor individuale, după cum voiu arăta mai jos, ci în timpul din urmă au pus tunurile în bătae și au început să tragă în masa poporului, care se revoltase, nemaiputând suferi prigoana jidano-comunistă, și nu cerea altceva decât să li se redea dreptul de a se închina la Biserica creștină și a trăi în gospodăriile individuale, un colectivizați, cum li se impune de Soviete. Pentru acest sfânt drept au căzut, săptămânele trecute, sute de mii de țărani în fața tunurilor jidano-comuniste.

De remarcat că despre această stare de lucruri, presa n'a spus nimic, s'a mulțumit, doar, să anunțe că în Rusia este Răscoală. Să nu fi știut presa noastră ce se petrece în Rusia? Nu putem admite, căci cum știe să scrie când se execută umii conducători anti-bolșevici, tot așa de bine ar putea să scrie că populația creștină din Rusia, voind să scape de sub jugul jidano-comunist, este pusă în buza tunurilor și măcelărită. N'o face presa jidănească, dela noi, fiindcă așa-i dictează „Internationala”? Se prea poate.

Nu pot să spun în aceste câteva rânduri tot ce am putut auzi dela bieții refugiați din Rusia Sovietică, cari cu lacrimi în ochi mi-au povestit amănunțit, cece se petrece acolo și cum sunt nevoiți așa lua lumea în cap din cauza teroarei jidano-comuniste, voi arăta, în linii generale, adevărata stare din Rusia-Sovietică :

Populația este împărțită în trei categorii și anume: cl. I. „săraci” (bedni); cl. II. „de mijloc” (se-rednioc); cl. III. „bogați” (culaci). Cei din cl. I. sunt gunoiul Rusiei de eri și Jidanii, în general; cl. II. sunt gospodarii mai mici, iar cei din cl. III. sunt considerați toți

foștii mari gospodari, ofițeri, funcționari, precum și toți acei ce nu nădărnesc sentimente comuniste.

Acei din cl. II. și III., toți deveniți săraci, nu sunt primiți nici într-o funcție publică, din contra, li se rechiziționează tot avutul, sub pretext că n'au cu ce plăti impozitul, aplicat intenționat să nu-l poată plăti, și în cele din urmă îi îndreaptă spre iadul Siberiei, unde își ispășesc păcatele de vii.

Bisericile sunt transformate în localuri de întâlniri, cafenele, cluburi, etc., crucile depe turnuri, sunt scoase și înlocuite cu steaguri roșii, pe cari e scris „Proletarii din toată lumea să se unească” și în altă parte este steaua în colțuri, o seceră și ciocan.

Scolile sunt numai pentru acei ce sunt înscriși în „colectiv”, copiii țăranilor, de prin sate, nu sunt primiți la școli, ci trăesc ca animalele în întuneric.

Armata este formată din cl. I., iar ofițerii superiori sunt, aproape toți, Jidani. În general, ofițerii și subofițerii, sunt recrutați numai dintre Jidani.

Justiția este formată din judecători Jidani, iar dreptatea se împarte după cum este delieventul din cl. I, II sau a III, cei din cl. I sunt protejați, iar cei din cl. II și III sunt aspru pedepsiți pentru oricât de mică vină.

Comerțul liber este interzis, sunt organizate cooperative, cari sunt conduse, 99%, de Jidani, foști comercianți pe timpurile Țarului, și nu se poate cumpăra decât pe baza cartelei eliberată dela primărie (Selski-Soviet), pe care este arătat clasa din care face parte cumpărătorul, căci cei din cl. I sunt, și aici, protejați, iar cei din cl. II și III sunt persecutați.

Politia este tot din Jidani formată, ei sunt reprezentanții marelui organizații G. P. U. (vechea poliție secretă „Ceka”) și au ca unelte, de aproape supravegheate, Ruși, recrutați dintre foști ciferiști.

Funcționarii publici sunt recrutați, majoritatea, dintre Jidani, sunt bine plătiți și trăesc din belșug din munca, cu sudoare, a bieților țărani nebolșevizați.

Satele, până în ultimul timp, n'au fost organizate în „colectiv”, fiindcă bolșevicii nu puteau pătrunde între țărani, spre ai organiza, deoarece își găseau moartea. În ultimul timp au recurs la orga-

nizarea tinerilor „Comsomoli” (organizații de tineri prin sate), cu ajutorul cărora au putut rechiziționa și confisca averile țăranilor cari nu se supuneau la a fi colectivizați.

Cu aceste organizații de „Comsomoli” a început adevărata teroare și asupra țăranilor dela sate cari își zic: „Ce'o fi această, pedeasă Dumnezeiască, sau a venit, după cum se zicea în cărți, „Anticristul” pe pământ?”. Circulă zvonurile, printre țărani, că în curând va veni România, peste Nistru, și-i va scăpa de bolșevici. Țăranii nu sunt la curent cu mersul politicii internaționale, nu citesc ziare și nu li se spune nimic bine, din contra, li se spune de către reprezentanții G. P. U.-lui, că în România este război și că poporul trăește în cea mai neagră mizerie.

Un țăran de 70 ani, trecut zilele acestea de peste Nistru, când a ajuns la malul Românesc a spus, plângând: „Mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat din „IADUL BOLȘEVIC”.

Și acum să vedem câte victime au făcut bolșevicii jidano-comuniști, dela anul 1920 până în Iulie 1930, date ce ne-au fost furnizate tot de refugiații din Rusia:

Preoți: Impușcați circa 45.000; spânzurați 35.000; trimiși în Siberia 84.000.

Foști ofițeri: Impușcați 140.000, spânzurați 90.000; Siberia 450.000.

Foști funcționari: Spânzurați 46.000; împușcați 120.000; Siberia 360.000.

Muncitori: Impușcați 700.000; spânzurați 240.000; Siberia 1 milion și 200.000.

Țărani: Impușcați 5,300.000; spânzurați 1,200.000; Siberia 4 milioane și 800.000.

Soldați răsculați împotriva Sovietelor: Impușcați 400.000; spânzurați 70.000; Siberia 250.000.

Numărul victimelor, făcute de bolșevici, întrece, cu mult, cifrele de mai sus, după cât ne informează refugiații, dar nu se pot cunoaște cu precizie.

Dacă cunoscuta Rusie pravoslavnică a ajuns sub călcăiul jidano-comuniștilor, grație slăbiciunii poporului Rus, este de temut că și România Mare, grație slăbiciunii politicianilor, cumpărați de Jidani, să nu ajungă în halul Rusiei de astăzi.

Față de tendințele Jidanilor, de pe întreg globul pământului, de a acapara și a pune stăpânire pe Statele Creștine și având în vedere succesele ce le au, îmi pun între-